

Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

Κυριακή Μυροφόρων 10 Ἀπριλίου 1950 (Π.Ο.Η.)
Ἔτος β'. Ἀριθ. 83—Τιμή Φύλλου Δρχ. 500

Γραφεῖα : Ὁδὸς Χαλκοκονδύλη 7—Ἀθήναι
Τηλέφ. 83.839

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Ὁ Ἐπίσκοπος Διανλείας κ. Πολύκαρπος

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ :

Ἐξάμηνος δραχ. 7.000—Ἐτησίᾳ δραχ. 12.000

Ἐξωτερικοῦ : Ἐξάμ. δολ. 2.50· Ἐτησίᾳ δολ. 5

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ

Με ἐξαιρετικὴν χαρὰν ἐορτάσαμεν τὸ Ἅγιον Πάσχα, τὴν ἐορτὴν τῶν ἐορτῶν καὶ πανηγυρίων τῶν πανηγύρεων. Σήμερον ἐκ τῶν χειλέων ἡμῶν ἐξέρχεται ἡ φωνή, τὴν ὁποῖαν δημιουργοὺν οἱ παλμοὶ τῆς χαρᾶς, τοὺς ὁποίους με ἐντονότατον ρυθμὸν πάλλει ἡ καρδιά ἡμῶν αὐτὴν τὴν στιγμήν.

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ ! εἶναι ἡ ἔκφρασις τῆς καρδίας τῶν χριστιανῶν, οἵτινες ἀφωσιωμένοι ἰκέται καὶ λάτρες τοῦ Ἀναστάντος Χριστοῦ παρηκολούθησαν τὸ φρικτὸν Του Μαρτύριον καὶ ἡσθάνθησαν τὸν πόνον Του καὶ τὴν ἀγωνίαν Του ἐπάνω εἰς τὸν Σταυρὸν τὸσον, ὅσον αἰσθάνονται καὶ τὴν σημερινὴν ἐκ τῆς Ἀναστάσεως Του χαρὰν.

Ἀληθῶς τὸ μέγα θαῦμα καὶ ταυτοχρόνως τὸ μέγα γεγονός τῆς ἐκ νεκρῶν Ἀναστάσεως τοῦ Σωτῆρος, ἐμποεῖ ἰδιαιτέραν ἐντύπωσιν εἰς τὸν Ὁρθόδοξον Χριστιανικὸν κόσμον, διότι εἰς αὐτὸ συγκεντρῶνται ὅλη ἡ ἀλήθεια τῆς Χριστιανικῆς πίστεως. Αἱ λεπτομέρειαι τῆς ἐπιγείου ζωῆς τοῦ Σωτῆρος, ἡ διδασκαλία, τὰ θαύματά Του, αἱ ἐπαγγελίαι Του, ἡ Σταύρωσις Του, κατανοοῦνται διὰ τῆς Ἀναστάσεως. Ὅλα εἰς αὐτὴν ἀπέβλεπον καὶ δι' αὐτῆς ἐφωτίσθησαν.

Ὅθεν καὶ ὁ μέγιστος τῶν Ἀποστόλων, ὁ Παῦλος, τὴν Ἀνάστασιν τοῦ Κυρίου καὶ τὴν εἰς Αὐτὸν πίστιν πλείστα συνδεμένας ἀδιαρρήκτως, ἔγραφε δὲ πρὸς Κορινθίους : « *Εἰ δὲ Χριστὸς οὐκ ἐγήγερται, κενὸν ἔρα τὸ κήρυγμα ἡμῶν, κενὴ δὲ καὶ ἡ πίστις ἡμῶν... ματαία ἡ πίστις ἡμῶν* ». Διὰ τοῦτο καὶ ὁ Ὁρθόδοξος Χριστιανὸς μετὰ τὸ ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ ἐκφράζει ὁλόκληρον τὸ περιεχόμενον τῆς πίστεώς του, αὐτὴν ταύτην τὴν πίστιν του.

Ἄλλ' ἡ ἔκφρασις τῆς πίστεως ἡμῶν διὰ τοῦ

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ δὲν πρέπει νὰ περιορίζεται εἰς ἀπλᾶς καὶ μόνον λέξεις, ἀλλὰ νὰ εἶνε ἀναζωπύρωσις τοῦ θρησκευτικοῦ αἰσθήματος. Ἀνάστασις τῆς ψυχῆς, ἐπανάστασις τῆς καρδίας κατὰ τῆς ἀμαρτίας καὶ ἀνοιγμα τῶν πυλῶν αὐτῆς, ἵνα εἰσέλθῃ ἐντὸς αὐτῆς τὸ φῶς τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Σωτῆρος, τὸ ὁποῖον μόνον ἔχει τὴν δύναμιν νὰ ἀποκαλύψῃ τὴν ἀλήθειαν, πρὸς ἀνεύρεσιν τῆς ὁποίας ἀγωνίζεται σκληρότατα ὁ σημερινὸς ἄνθρωπος καὶ ἡ ὁποία ἀποτελεῖ τὸ μοναδικὸν νοστάλγημα τῆς ψυχῆς του. Πρέπει νὰ ἐκπηγάξῃ τὸ ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ ἀπὸ τὸ βάθος τῆς ψυχῆς, νὰ ἐναρμονίζωνται δὲ πρὸς αὐτό, ὅλα αἱ λεπτομέρειαι τῆς ζωῆς καὶ αἱ ἐξωτερικαὶ ἐκδηλώσεις ν' ἀποτελοῦν εὐκρινῆ ἀπήχησιν τῶν θρησκευτικῶν πεποιθήσεων.

Εἶναι ἀλήθεια ὅτι μετὰ ἀπὸ τοὺς δύο μεγάλους πολέμους παρετηρήθη πανταχοῦ ἀπομάκρυνσις ἀπὸ τῆς θρησκείας· τοῦτο δ' ἐπεδίωξαν οἱ εἰσηγηταὶ τῶν ὀλιστικῶν ἀνατρεπτικῶν ἰδεῶν, ἐν δὲ ἐκ τῶν ὀπλων, ἅτινα μετεχειρίζοντο οἱ πολέμοι τῆς Χριστιανικῆς πίστεως πρὸς κατάλυσιν αὐτῆς, εἶναι καὶ ἡ διαίρεσις τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ τῆς Ὁρθοτομοῦσης τὸν Λόγον τῆς ἀληθείας τοῦ Θεοῦ, τὴν ὁποῖαν ἐπέτυχον διὰ τῆς ἐκκλησιαστικῆς μεταρρυθμίσεως τοῦ ἡμερολογίου, διὰ τῆς ὁποίας καταρρίπτουν τὸ κύρος τῆς ἱερᾶς Παραδόσεως, ἣτις ἀποτελεῖ μίαν ἐκ τῶν δύο βάσεων ἐπὶ τῶν ὁποίων στηρίζεται ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία τοῦ Ἀναστάντος Χριστοῦ.

Ἄλλ' ἡ Ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ δίδει ἐλπίδας μεγάλας εἰς ἡμᾶς, τοὺς ἀγωνιζομένους ὑπὲρ τῶν Ἀρχῶν τῆς Ὁρθοδόξου καὶ Ἀμωμήτου Πίστεως τοῦ Ἀναστάντος Σωτῆρος ἡμῶν. Ἐλπιδας ὅτι θὰ ἔλθῃ ἡμέρα, καθ' ἣν θὰ ἐπιβρα-

βευθοῦν οἱ ἄγωνες ἡμῶν, καθὼς ἔπεβραβεύθη διὰ τῆς Ἀναστάσεως τὸ ὄλον φρικτὸν μαρτύριον τοῦ Σωτῆρος. Καὶ ἡ Ἐκκλησία λαμπρά, ὡς τὴν σημερινὴν ἡμέραν ποὺ τὴν φωτίζει τὸ Φῶς τῆς Ἀναστάσεως, θὰ ἐορτάσῃ τὴν ἑνωσὶν τῆς πρὸς κατασχύνῃ τῶν ἐχθρῶν καὶ δόξαν τοῦ Ἀναστάντος Θεοῦ. Πάντες δὲ οἱ Ὁρθόδοξοι Χριστιανοὶ καθὼς σήμερον ψάλλουν τὸν χαρμόσυνον ὕμνον τῆς Ἀναστάσεως ὅλοι μαζί μὲ ἓνα στόμα καὶ μὲ μίαν καρδίαν, θὰ ψάλλουν καὶ τοὺς ὕμνους τοῦ Εὐαγγελισμοῦ καὶ τῆς Γεννήσεως μαζί· διότι ὅλοι εἴμεθα τέκνα τοῦ Θεοῦ ἐξαγορασθέντες διὰ τοῦ ἰδίου αἵματος τοῦ δι' ἡμᾶς Σταυρωθέντος καὶ Ἀναστάντος Σωτῆρος.

Εὐχόμεθα ὅπως ἀξιωθῶμεν καὶ ἐορτάσωμεν τὴν ἡμέραν αὐτὴν τὸ ταχύτερον, εἰς ὄλον δὲ τὸν Χριστιανικὸν κόσμον εὐχόμεθα, ὅπως αἰσθανθῇ βαθύτερον τὴν πνοὴν τῆς Ἁγίας Θρησκείας, ἡ ὁποία ὑπῆρξε πάντοτε εἰς τὸ παρελθόν ἡ βάσις τῆς ἀληθινῆς ζωῆς καὶ ἡ πηγὴ πάσης δυνάμεως, ἡ ὁποία ὡδήγει πρὸς τὴν εὐτυχία διὰ τῆς ἐναρέτου ζωῆς, τῆς τιμιότητος, τῆς ἀγάπης πρὸς τὴν ἐργασίαν καὶ τῆς ἀλληλεγγύης, δι' ὧν ἐκείνων τῶν ἀρετῶν, αἱ ὁποῖαι ἀνήκουν εἰς τοὺς Χριστιανούς. Ὡς θελήσουν οἱ ἀδιάφοροι πρὸς τὴν Θρησκείαν νὰ τὴν προσέξουν καὶ εἴμεθα βέβαιοι, ὅτι ἡ Χάρις τῆς θὰ αἰχμαλωτίσῃ αὐτούς. Ὡς ἐνστερνισθοῦν τὰ μεγάλα καὶ ὑψηλά διδάγματα τοῦ Χριστοῦ, τὰ τὸσον πολύτιμα καὶ ἀπαραίτητα διὰ τὴν ἀληθινὴν ζωὴν, καὶ ὡς εἶναι βέβαιοι ὅτι μέσα εἰς αὐτὰ θὰ εὑρουν αὐτὸ διὰ τὸ ὁποῖον ἀγωνίζονται καὶ τὸ ὁποῖον λέγεται Εὐτυχία. Ὡς ψάλλουν τὰ χεῖλη των μαζί μὲ τὰ ἰδικά μας ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ καὶ ὡς ἀπαντήσουν μὲ τὸν ἴδιον τόνον ΑΛΗΘΩΣ ΑΝΕΣΤΗ.

Μετὰ διαπύργων εὐχῶν

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος

Ὁ Πρόεδρος

† ὁ Πρώην Φλωρίνης ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

Τὰ Μέλη

† ὁ Κυκλάδων ΓΕΡΜΑΝΟΣ

† ὁ Χριστιανουπόλεως ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ

† ὁ Διαυλείας ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΣ

Ἐμβάσματα Συνδρόμων

Ἐμβάσματα, μένον διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν ἀπευθύνονται : Πρὸς τὸν Σεβασμ. Διαυλείας κ. Πολύκαρπον, Καλλιοκοκινδύλη 7.— Ἀθήνας
Διευθύνσεις συμφώνως τῇ Α.Ν. 1092/1938

Διευθυντῆς

Ἐπίσκοπος Διαυλείας κ. ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΣ
Καλλιοκοκινδύλη 7

Διευθυντῆς Τυπογραφείου : Γεώργιος Σεργιπίνης
Θερμοστοκλίδους 33—Ἀθήναι

Ἐγκύκλιος τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτη

*Ν. Ὑόρκης κ. Ἀρσενίου ἐπὶ τῇ Ἀναστάσει
τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ.*

Χριστὸς Ἀνέστη.

Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά.

Ἡρόεως καὶ ἀθορύβως χορεῖ πρὸς τὴν δύσιν ἡ Σωτήριος καὶ φωταυγὴς νύξ, ἡ ὁποία μᾶς ἀναγγέλλει τὴν λαμπροφύρον ἡμέραν τῆς ἐκ νεκρῶν Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Λαμπρὰ δὲ καὶ φωτοβόλος ἀυγάζει ἡ ΚΑΛΗΤΗ καὶ ΑΓΙΑ ἡμέρα, ἡ βασιλεὺς τῶν ἡμερῶν, ἡ ἐορτὴ τῶν ἐορτῶν, ἡ πανήγυρις τῶν πανηγύρεων.

Χαίρει ἐν αὐτῇ καὶ ἀγάλλεται ὁ σύμπας κόσμος, ὁρατὸς ἅμα καὶ ἀόρατος. Οἱ ἄγγελοι ἐν τῷ οὐρανῷ καὶ οἱ ἄνθρωποι ἐπὶ τῆς γῆς ἐορτάζουν σήμερον κοινήν ἐορτὴν καὶ πανήγυριν. Χαίρει ὁ οὐρανὸς, διότι δέχεται τὸν Δεσπότην του. Χαίρουν τὰ καταχθόνια, διότι βλέπουν τὸν ἥλιον τῆς Δικαιοσύνης νὰ καταβαίνει μέχρις αὐτῶν. Χαίρει καὶ ἡ γῆ, διότι ἀκούει τὰς Μυροφόρους γυναῖκες μὲ χαρὰν νὰ φωνάζωσι ὅτι ΑΝΕΣΤΗ ὁ Κύριος. Μόνος ὁ Ἄδης ὁδύρεται, μόνος ὁ θάνατος θρηνεῖ, μόνος ὁ πατήρ τοῦ σκότους στενάζει πικρῶς, διότι εἶδε τοὺς προαιωνίους κόπους του εἰς μίαν στιγμὴν νὰ καταστραφῶσι, διότι ἡσθάνθη τὴν δυνάμιν του νὰ ἐξασθενήσῃ καὶ νὰ ἐκμηδενισθῇ, διότι τέλος εἶδε τοὺς αἰχμαλώτους, τοὺς ὁποίους μὲ τόσους μόχθους ἐκέκρυνε, νὰ ἐλευθερωθῶσι ἀπὸ τὴν ἐξουσίαν.

Ὡς ἐορτάσωμεν λοιπὸν ὅλοι τοῦ ΘΑΝΑΤΟΥ ΤΗΝ ΝΕΚΡΩΣΙΝ, ὡς πανηγυρίσωμεν τοῦ Ἄδου τὴν καθαίρεσιν. «ΜΗΔΕΙΣ πλέον ΦΟΒΕΙΣΘΩ ΘΑΝΑΤΟΝ», καθὼς καὶ ὁ θεὸς Χρυσόστομος λέγει, ἡλευθέρωσε γὰρ ἡμᾶς ὁ τοῦ Σωτῆρος Θάνατος. Μὲ χαρὰν καὶ μὲ ψυχικὴν ἀγαλλίασιν ὡς δοξολογήσωμεν τὸν νικητὴν τοῦ θανάτου, τὸν Σωτῆρα καὶ Λυτρωτὴν μας. Ὡς τιμήσωμεν τὴν ἀνάμνησιν τῆς Ἀναστάσεως του διὰ τῆς πρὸς ἀλλήλους ἀγάπης. Ὡς περικτυχθῶμεν ἀλλήλους ἐν χαρᾷ. Ὡς συγχωρήσωμεν ἕξ ὅλης τῆς ψυχῆς μας ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι μᾶς μισοῦν ὡς ἐναγκαλισθῶμεν συμφώνως πρὸς τὴν θέλησιν τοῦ Κυρίου ὅχι τοὺς φίλους μας, ἀλλὰ τοὺς ἐχθρούς μας. Ὡς ἀνταλλάξωμεν μὲ αὐτοὺς τὸν ἐν Χριστῷ ἀσπασμόν. Ὡς ἐνώσωμεν ὅχι τὰ χεῖλη, ἀλλὰ τὰς καρδίας μας. Ὡς δεῖξωμεν τέλος ὅτι εἴμεθα μαθηταὶ Ἐκείνου, ὁ ὁποῖος ἀπέδωκε καλὸν ἀντὶ κακοῦ. Ἡμεῖς ἐπταίσαμεν. Τὸν ἐμισήσαμεν. Τὸν ὕβρισσαμεν. Ἐκεῖνος πρῶτος μᾶς ἔτεινε τὴν χεῖρα, μᾶς ἤνοιξε τὰς ἀγκάλας του καὶ ὡς φίλους του ἀγαπητοὺς, ὡς ἀδελφούς του μᾶς περιεπτύχθη. Ἐφάνημεν ἀχάριστοι πρὸς Αὐτόν, ἀλλ' Αὐτὸς φιλανθρωπῶς φερόμενος πρὸς ἡμᾶς, ἐξέσχισε τὸ χειρὸγραφο, ὅπου ἦσαν σημειωμένα οἱ ἁμαρτίαι μας καὶ μᾶς συνεχώρησεν. Ὡς κάμωμεν λοιπὸν καὶ ἡμεῖς τὸ ἴδιον σήμερον διὰ τοὺς ἐχθρούς μας καὶ Αὐτὸς θὰ εἶναι ὁ καλλίτερος πανηγυρισμὸς τῆς Λαμπροφύρου Αὐτοῦ Ἀναστάσεως. Τοῦτο μᾶς ἐδίδαξεν ὁ Σωτὴρ μας, ὁφείλομεν νὰ ὑπακούσωμεν. Μᾶς τὸ δίδαξε διὰ τοῦ λόγου, μᾶς τὸ δίδαξε καὶ διὰ τοῦ πα-

ραδείματός Του. Μετ' Αὐτοῦ δὲ μᾶς τὸ ἐδίδαξαν καὶ οἱ Ἀπόστολοι Του διὰ τοῦ βίου των καὶ διὰ τῶν πράξεών των, τὰς ὁποίας μᾶς διέσωσεν ὁ Θεὸς Ἀπόστολος καὶ Εὐαγγελιστὴς ΛΟΥΚΑΣ καὶ αἱ ὁποῖαι κατὰ πανάρχαιον συνήθειαν ἀναγινώσκονται εἰς τὴν ἐκκλησίαν ἀπὸ τῆς σήμερον μέχρι τῆς Πεντηκοστῆς.

Δύο βιβλία Θεόπνευστα καὶ ἅγια ἔγραψεν ὁ Εὐαγγελιστὴς Λουκάς. Τὸ κατὰ ΛΟΥΚΑΝ Εὐαγγέλιον καὶ τὰς ΠΡΑΞΕΙΣ ΤΩΝ ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ. Καὶ τὰ δύο αὐτὰ τὰ ἔγραψεν διὰ τὸν Θεόφιλον, τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα βλέπομεν εἰς τὰς πρώτας λέξεις καὶ τῶν δύο βιβλίων. Ἦτο δὲ ὁ Θεόφιλος αὐτός, ὡς φαίνεται. ἄνθρωπος πλούσιος καὶ ἰσχυρός, ἵσως δὲ καὶ κανεὶς ἡγεμὼν ἢ ἀρχὼν χώρας ἰνὸς κατὰ τὴν συνήθειαν τῶν Ρωμαίων, ὁποῖος π.χ. ἦτο κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Κυρίου εἰς τὴν Ἰουδαίαν ὁ Πόντιος Πιλάτος. Αὐτὸς λοιπὸν ὁ Θεόφιλος ἐδιδάχθη τὸ Εὐαγγέλιον καὶ ἔγινε χριστιανὸς εἴτε ὑπὸ τοῦ Ἀποστόλου Λουκᾶ, εἴτε ὑπὸ τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, τὸν ὁποῖον ὁ Λουκάς ἐπὶ ἀρκετὸν καιρὸν ἠκολούθει. Ἐπειδὴ ὁμως ἤθελε νὰ ἔχη καὶ γραπτὴν ὅλην τὴν Εὐαγγελικὴν ἱστορίαν καθὼς καὶ τὰς Πράξεις τῶν Ἀποστόλων, παρεκάλεσε τὸν Λουκᾶν καὶ ἀποτέλεσμα τοῦ εὐσεβοῦς ἐκείνου πόθου τοῦ ΚΡΑΤΙΣΤΟΥ ΘΕΟΦΙΛΟΥ εἶναι τὰ δύο αὐτὰ Θεόπνευστα βιβλία. Τοῦτο λογικῶς καὶ δικαίως δυνάμεθα νὰ τὸ συμπεράνωμεν ἀπὸ τὰς πρώτας λέξεις τοῦ σημερινοῦ Ἀποστολικοῦ ἀναγνώσματος, αἱ ὁποῖαι εἶναι καὶ αἱ πρώται λέξεις τοῦ βιβλίου τῶν Πράξεων. «Τὸν μὲν πρῶτον λόγον ἐποιήσαμην περὶ πάντων, ὦ Θεόφιλε, ὃν ἤρξατο Ἰησοῦς ποιεῖν τε καὶ διδάσκειν». ἦτοι τὸ πρῶτον βιβλίον, τὸ ὁποῖον σοὶ ἔστειλα, καὶ τὸ ὁποῖον εἶναι τὸ κατὰ Λουκᾶν ἱερὸν Εὐαγγέλιον, ἐπραγματεύετο τὰ ἔργα καὶ τὴν διδασκαλίαν τοῦ Ἰησοῦ ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τοῦ Εὐαγγελικοῦ κηρύγματος, μέχρι τῆς εἰς οὐρανὸν Ἀναλήψεώς Του. Καὶ πράγματι δὲ τὸ ἱερὸν Εὐαγγέλιον τοῦ Λουκᾶ τελειώνει μὲ τὴν Ἀνάληψιν τοῦ Κυρίου. Καίτοι δὲ εἰς τὸ Εὐαγγέλιον Αὐτοῦ, ὁ ἱερὸς Λουκάς ἔκαμε πολὺν λόγον καὶ διὰ τὰς ἐμφανίσεις τοῦ Χριστοῦ εἰς τοὺς μαθητάς Του μετὰ τὴν Ἀνάστασιν, ἐν τούτοις καὶ ἐδῶ μὲ ὀλίγας λέξεις ἐπαναλαμβάνει τοῦτο, διότι ἤθελε νὰ μὴ ἀφήσῃ καμμίαν ἀμφιβολίαν εἰς τὸ πνεῦμα τοῦ Θεοφίλου, ὅσον ἀφορᾷ τὴν πραγματικότητά τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου.

Διὰ τοῦτο λοιπὸν λέγει, ὅτι ὁ Κύριος ἀφοῦ ἀνέστη ἐκ τῶν νεκρῶν, παρουσιάσθη καὶ πάλιν ζῶν εἰς τοὺς μαθητάς Του. Καὶ δὲν παρουσιάσθη μίαν ἢ δύο φορές, ἀλλὰ ἐπὶ τεσσαράκοντα ὁλοκλήρους ἡμέρας ἐνεφανίζετο εἰς τοὺς μαθητάς Του καὶ τοὺς ἐδίδασκε δόγματα ὑψηλότερα, τὰ ὁποῖα προηγουμένως δὲν ἦσαν εἰς θέσιν νὰ ἐννοήσωσι. Διὰ νὰ πείσῃ μάλιστα αὐτοὺς ὅτι ἀνέστη, καὶ ὅτι τὸ σῶμα, τὸ ὁποῖον φέρει, εἶναι πραγματικὸν καὶ ὄχι φάντασμα καὶ μάλιστα ἐκεῖνο τὸ σῶμα, τὸ ὁποῖον ἐπάνω εἰς τὸν Σταυρὸν ἔκαθε, μετεχειρίζετο διαφόρους ἀποδείξεις. Ἀλλοτε μὲν ἐπέτρεπεν εἰς τὸν Θωμᾶν νὰ τὸν ψηλαφήσῃ, ἄλλοτε δὲ ἔτρωγε καὶ ἐπινεν ἐνώπιόν των καὶ ἄλλοτε ἄλλας ἀποδείξεις μετεχειρίσθη. Εἰς τὰς συναναστροφὰς δὲ αὐτὰς παρήγγειλε τοὺς μαθητάς

Του νὰ μὴ χωρίζονται καὶ νὰ μὴ ἀπομακρύνονται ἀπὸ τὴν Ἱερουσαλήμ, ἀλλὰ νὰ περιμένωσι ἐκεῖ τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν ὑποσχέσεών Του, τοῦτ' ἔστιν τὴν κατάβασιν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Ἡ παραγγελία ὁμως αὕτη περὶ τῆς καταβάσεως τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἢ ὁποία ἦτο σημεῖον τῆς ἐλεύσεως τοῦ Μεσσίου, ἀμέσως ἔφερε εἰς τὸν νοῦν τῶν μαθητῶν Του ἐν ἄλλο ἔργον τοῦ Μεσσίου. Καὶ τοῦτο ἦτο ἡ ἰδρυσις καὶ ἀνόρθωσις τοῦ Θρόνου τοῦ Δαβὶδ τοῦτ' ἔστιν τοῦ Ἑβραϊκοῦ βασιλείου, περὶ τῆς ὁποίας συχνὰ ὁμιλοῦσαν οἱ Προφῆται τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης. Οἱ μαθηταὶ δηλαδὴ τοῦ Κυρίου, καθὼς καὶ ὅλοι οἱ σοφοὶ τῶν Ἑβραίων καὶ μὲ αὐτοὺς ὅλος ὁ Ἑβραϊκὸς λαὸς ἐξελάμβανον κατὰ γράμμα τὰς τοιαύτας προφητείας καὶ ἐνόμιζον ὅτι οἱ Προφῆται ὁμιλοῦσι περὶ γήινου καὶ κοσμικοῦ βασιλείου. Περιέμενον λοιπὸν τώρα μετὰ τὴν καθοδὸν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καὶ τὴν ἐπανόρθωσιν τοῦ Ἑπὶγειοῦ Ἑβραϊκοῦ βασιλείου.

Διὰ τοῦτο δὲ ἐρωτᾷ τὸν Διδάσκαλόν των πότε θὰ γίνῃ τοῦτο. Εἰς ἀπάντησιν ὁμως ὁ Διδάσκαλος τοῖς λέγει: «Δὲν εἶναι ἰδικόν σας ἔργον νὰ ἐρωτᾷτε πράγματα τὰ ὁποῖα ὁ Θεὸς ἔχει ὀρισμένα πότε καὶ πῶς θὰ γίνωσιν. Ἐπομένως δι' αὐτὰ σεῖς δὲν πρέπει νὰ ἐνδιαφέρεσθε ἀλλὰ νὰ ἀναφέρετε εἰς τὸν κόσμον, ὅ,τι εἶδατε καὶ ὅ,τι ἠκούσατε ἀπὸ Ἑμέ. Τοῦτο λοιπὸν ὀφείλετε νὰ κάμητε· καὶ θὰ τὸ κάμητε ἀφοῦ πρῶτον λάβητε τὴν ἐξ ὕψους δύναμιν τὸ Ἅγιον ΠΝΕΥΜΑ».

Αὕτη εἶναι ἐν ὀλίγοις ἡ σημερινὴ Ἀποστολικὴ περικοπὴ καὶ αὐτὸ περίπου τὸ νόημά της. Δι' αὐτῆς διδασκόμεθα :

1) Ὅτι ὀφείλομεν νὰ πιστεύωμεν χωρὶς κανέναν δισταγμὸν εἰς τὴν Ἀνάστασιν τοῦ Κυρίου Ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, διότι περὶ αὐτῆς μαρτυροῦσιν ἐκείνοι, οἱ ὁποῖοι τὸν εἶδον νεκρὸν ἐπάνω εἰς τὸν Σταυρὸν καὶ κατόπιν τὸν εἶδον ζῶντα καὶ συνομιλοῦντα καὶ συντρώγοντα καὶ συμπίνοντα μὲ αὐτούς.

2) Ὅτι ὀφείλομεν νὰ ἔχωμεν ἀπόλυτον πίστιν εἰς τὰς ὑποσχέσεις αὐτοῦ, μὲ ὑπομονὴν καὶ μὲ πεποίθησιν νὰ περιμένωμεν τὴν ἐκπλήρωσιν αὐτῶν, διότι ὅσα ὑποσχέθη τὰ ἐξεπλήρωσε. Καὶ

3) Ὅτι ἔργον παντὸς χριστιανοῦ εἶναι, ἀφοῦ διὰ τοῦ Ἁγίου Βαπτίσματος καὶ τῶν λοιπῶν μυστηρίων θὰ λάβῃ τὴν χάριν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, μὲ μεγάλην προθυμίαν καὶ ἀφοβίαν νὰ κηρύττῃ εἰς ὅλον τὸν κόσμον τὰ μεγαλεῖα τοῦ Θεοῦ, διὰ νὰ λάβῃ ὡς ἀμοιβὴν ἐν τῇ μελλούσῃ ζωῇ τὸν κληρὸν τοῦ δικαίου. Γένοιτο.

Χαρῆτε ὅλοι σήμερον ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοί. Τῆς Ἀναστάσεως τὸ φῶς ἃς διώξῃ κάθε σκοτάδι ἀπὸ τὰς καρδίας μας, ἃς φωτίσῃ τὰ βᾶθρα μας. Νέα ζωὴ ἃς ἔλθῃ. «Ἀναστάσεως ἡμέρα καὶ λαμπρυνθῶμεν τῇ πανηγύρει.... Εἴπομεν ἀδελφοὶ καὶ τοῖς μισοῦσιν ἡμᾶς συγχωρήσωμεν πάντα τῇ Ἀναστάσει καὶ αὐτῷ βοήσωμεν: «Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν θανάτῳ θάνατον πατήσας καὶ τοῖς ἐν τοῖς μνήμασι ζῶν ἡμῶν χαρισάμενος».

Νέα Ὑόρκη, Μάρτιος 1950.

† Ὁ Μαρούτιν ΑΡΣΕΝΙΟΣ

Ἀγιογραφικαὶ Μελέται

Ἀπὸ τὴν ζωὴν τῆς Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας.

«Οὐ δυνάμεθα γὰρ ἡμεῖς ἃ εἶδομεν
καὶ ἠκούσαμεν μὴ λαλεῖν»

(Πρξ. Δ. 20)

Ἡ κατ' αὐτὰς τὰς ἡμέρας ἀνάγνωσις τῶν πρᾶξεων τῶν Ἀποστόλων, μᾶς μεταφέρει πλησίον μιᾶς ἐποχῆς ἀγίας καὶ γεμάτης ἀπὸ ὑπέροχα γεγονότα. Δὲν ἔλειπεν βέβαια τὰ σκάνδαλα, αἱ θλίψεις, αἱ διλογυχίαι. Μὰ ὑπῆρχε πάντοτε ὡς ἀντιστάθμισμα ὅλων αὐτῶν ἓνα ἀκατάβλητον ψυχικὸν θάρρος. Τὸ ψυχικὸν αὐτὸ θάρρος ἐνίσχυεν τοὺς πιστοὺς, ὥστε νὰ ἀνταπεξέλθουν ἐναντ' ὄν ὅλων, τῶν δυσμενῶν περιστάσεων. Καὶ τὸ ψυχικὸν αὐτὸ θάρρος ἐξησφάλιζεν τὴν ἐπιτυχίαν.

Εὐρισκόμεθα εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ. Τὸ φῶς τῆς Ἀναστάσεως ἂν τρεψέ τὰς προσδοκίας τῶν σταυρωτῶν καὶ ἐδικαίωσε τὸν ἀγῶνα τῆς Ἀρετῆς καὶ τῆς Ἀληθείας. Τὸ φῶς τῆς Ἀναστάσεως δημιουργεῖ νέαν κατάστασιν εἰς τὰς ψυχὰς τῶν Ἀποστόλων καὶ εἰς τὴν πόλιν τοῦ Μεγάλου Ἑβρ. ἡματος. Οἱ ἀπόστολοι ἀναδεικνύονται κήρυκες τῆς πίστεως ἐκείνης, πού ἐδικαιώθη ἀπολύτως ἀπὸ τὸ γεγονός τῆς Ἀναστάσεως. Περιφρονοῦν τὴν μανίαν τῶν σταυρωτῶν, οἱ ὅποιοι ὡς τόσο δὲν κατέθεσαν τὰ ὄπλα. Κατηγοροῦν δριμύτητα τὸ ἔγκλημα τοῦ Γολγοθᾶ καὶ συνιστοῦν μετάνοιαν.

Ὁ κόσμος τοὺς ἀκούει· πείθεται· βαπτίζεται καὶ ἔτσι ἡ χριστιανικὴ Ἐκκλησία αὐξάνει τὸ ρεῦμα ὀγχοῦται. Τὰ γεγονότα αὐτὰ ἐνοχλοῦν τοὺς ἰσχυροὺς τῆς ἡμέρας. Ἡ πόρρωσις τῆς ψυχῆς τῶν δὲν ἐμετριάσθη ἀπὸ τὸ αἷμα τῆς Χάριτος. Ἰσχυρογνώμωνως παραμένουν ἐχθροὶ τοῦ Ἀναστάτου. Τί νὰ κάνουν; Συγκροτοῦν συνέδριον καὶ αποφασίζουσιν «ἀπειλῇ ἀπειλησόμεθα αὐτοῖς μηκέτι λαλεῖν».

Τὰ πράγματα εἶναι δυσάρεστα διὰ τὴν ἀρτιύστατον Ἐκκλησίαν. Ὁρδοῦται μέγα ἐμπόδιον ἡ ἀρνήσις τῶν ἰσχυρῶν. Προσάγονται ἐνώπιόν των ὁ Πέτρος καὶ ὁ Ἰωάννης, οἱ δύο στυλοβάται τῆς Ἐκκλησίας τῶν Ἱεροσολύμων· τοὺς ἀπειλοῦν καὶ εἰς τὸ τέλος «παρήγγειλαν αὐτοῖς τὸ καθόλου μὴ φθέγγεσθαι μηδὲ διδάσκειν ἐπὶ τῷ ὀνόματι τοῦ Ἰησοῦ».

Τελειόγραφον. Παραγγελία τῆς ὁποίας ἡ παράβασις θὰ εἶχε ὡς συνεπείας μαρτύρια, διωγμοὺς, θάνατον.

Ἀπέναντι μιᾶς τοιαύτης ἀπειλῆς τί κάνουν οἱ ἀπειληθέντες; κάμπτονται; ὑποχωροῦν; ἀναστῆλουν τὴν δρᾶσιν των; Ὡ! ὄχι ἐπιμένουν. Παραμένουν ἀκαμπτοὶ καὶ δίδουν ἀπάντησιν σταθερὰν καὶ μεγαλειώδη.

—«Οὐ δυνάμεθα γὰρ ἡμεῖς ἃ εἶδομεν καὶ ἠκούσαμεν μὴ λαλεῖν». Δὲν μπορούμε αὐτὰ πού εἶδαμε καὶ ἀκούσαμε νὰ μὴ τὰ ὁμολογοῦμεν. Δὲν μπορούμε γιὰ τὸ θὰ εἴμεθα δοῦλοι ὀκνηροί, πού κατεχώσαμεν τὸ τάλαντο.

Δὲν μπορούμε γιὰ τὸ θὰ εἴμεθα ὑποκριταί.

Δὲν μπορούμε γιὰ τὸ θὰ ἐξαπατούσαμε τὸν διδάσκαλόν μας, ὁ ὁποῖος μᾶς εἶπε «ἔσεσθε μοι μάρτυρες ἐν τε Ἱερουσαλήμ καὶ ἐν πάσῃ τῇ Ἰουδαίᾳ καὶ Σαμαρείᾳ καὶ ἕως ἐσχάτου τῆς γῆς».

Δὲν μπορούμε γιὰ τὸ μὴ ἀκατάσχετος καὶ θερμουργὸς δύναμις καὶ φλόγα μέσα μας, μᾶς καίει καὶ μᾶς παρακινεῖ νὰ ὁμιλήσωμεν.

«Οὐ δυνάμεθα γὰρ ἡμεῖς ἃ εἶδομεν καὶ ἠκούσαμεν μὴ λαλεῖν». Ἀπάντησις μεγαλειώδης. Θάρρος ἀκατάβλητον. Τὸ θάρρος αὐτὸ συνέτριψε πᾶσαν ἀντίστασιν καὶ ἐδραίωσε τὴν πίστιν. Πηγὴ τοῦ θάρρους αὐτοῦ ὑπῆρξε μία ἐσωτερικὴ πορρόρησις· μ' αἱ ἐσωτερικὴ ἐντολή· μία ψυχικὴ προσταγή. Ὁ βίος τοῦ Σωτῆρος μὲ ὅλας τὰς θλιβερὰς λεπτομερείας του καὶ μὲ τὴν ἐπινίκιον ἐποδὸν του, τὴν Ἀνάστασιν· ἡ ὑπέροχος διδασκαλία τοῦ Ἀναστάτου· ὅλα αὐτὰ διέπλασαν ἓνα φρόνημα μαχητικὸν εἰς τὰς ψυχὰς τῶν Ἀποστόλων καὶ τοὺς ἔκανε νὰ πιστεύουν ἀπολύτως εἰς τὴν ἀνάγκην τοῦ θριάμβου τῆς χριστιανικῆς πίστεως. Δὲν συμβιβάζονται μὲ τίποτε. Τὸ λένε καθαρὰ «Οὐ δυνάμεθα».

Καὶ τώρα ἀναγνώστα ρίψε ἐν βλέμμα εἰς τὸν ἑαυτὸν σου. Εἶσαι καὶ σὺ ἓνας ἀπόστολος. Καὶ σὺ εἶδες τὰ μεγαλεῖα τοῦ Σωτῆρος. Καὶ σὺ ἤκουσες τὰς ὑπερόχους διδασκαλίας του. Ἐν τούτοις ὅμως δὲν διακηρύσσεις αὐτά, πού εἶδες καὶ ἤκουσες. Σιγᾶς χωρὶς νὰ σὲ ἀπειλῇ κανεὶς. Γιὰ τὴν ἀρετὴν; ὁ Χριστὸς εἰς τὸν ὁποῖον πιστεύεις ἔχει τὴν ἀξίωσιν νὰ γίνῃς ἓνας διαπύσιος κήρυξ τῶν μεγαλειῶν του. Νὰ πληροφορήσῃς τοὺς ἀνθρώπους γιὰ τὴν ἀξίαν τῆς Νέας ζωῆς.

Μὴ καμφοθῇς ἀπὸ τίποτε. Προχώρει ὅπως ὁ Πέτρος καὶ ὁ Ἰωάννης καὶ νὰ εἶσαι βέβαιος ὅτι θὰ γίνῃς ἄξιος τῆς εὐγνωμοσύνης τῆς Ἱστορίας καὶ τῆς Κοινωνίας· ἀλλὰ πρὸ παντὸς θὰ γίνῃς ἀγαπημένο παιδί τοῦ Χριστοῦ.

Ἀνατύπωσις ἀπὸ τὴν «Χριστιανικὴν Σπίθαν»

ΖΗΤΟΥΜΕΝ ΕΛΕΥΘΕΡΑΝ
ΚΑΙ ΖΩΣΑΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΝ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)

Πᾶσα φωνὴ δικαίου ἐφίμοῦτο. Ἐπὶ τῶν ξιφολογῶν καὶ μόνον ἐπανεπαύοντο μακαρίως, οἱ ἀρχιερεῖς καὶ δι' αὐτὸ εἶναι οἱ μόνοι εἰς τοὺς ὁποίους ἀρέσει ἡ δουλεία αὐτῆς τῆς Ἐκκλησίας, διότι ἐξασφαλίζει αὐτοῖς ἀνετον καὶ ἀπερίσπαστον ζῶν μὴδενὸς ἐνοχλοῦντος τὰς ἀβδηρητικὰς των αὐλὰς. Μεμονωμένα παραδείγματα ὑπερόχων ἀρχιερέων ζητούντων χωρισμὸν Ἐκκλησίας καὶ Πολιτείας, δὲν δύναται νὰ καταργήσουν τὸν κανόνα.

Ἄλλ' ἡ δουλεία τῆς Ἐκκλησίας εἰς τὴν Πολιτείαν, ἡ ὑποταγὴ γενικώτερον τοῦ πνεύματος εἰς τὸν κόσμον κάνει νὰ ἀναστενάξῃ ὅλον τὸ πλῆρωμα τῆς Ἐκκλησίας. Διότι ἐκ τῆς δουλείας αὐτῆς προήλθον, πλεῖστα ὅσα κακὰ ἐκ τῶν ὁποίων τὰ κεφαλαιωδῆ-

Κοινωνικά Ζητήματα

Ἡ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ ΑΓΩΓΗ

Γ

Δεσπομέρειαι καὶ τρόποι τῆς ἀγωγῆς

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἐνταῦθα δὲν πρέπει νὰ λησμονηθῇ καὶ τὸ ἄριστον ἐφόδιον τῆς ἐμπνεύσεως, εἰς τὸ παιδί, τοῦ φόβου τοῦ Θεοῦ, καθόσον διὰ τῆς συναισθησεως ὅτι παρακολουθεῖται πάντοτε ὑπὸ τοῦ Θεοῦ, τοῦτο μὲ εὐχέριαν θὰ ἀντιμετωπίσῃ ὅλα τὰ εἶδη τῶν κακιῶν.

Ἐπίσης κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἀγωγῆς τοῦ παιδιοῦ ἀσφαλῶς θὰ ἀναμείνωνται καὶ θὰ συμβοῦν πτώσεις καὶ ὑποτροπαι αὐτοῦ εἰς τὰς ἰδίας του κακίας. Πρὸς τοῦτο πρέπει ὁ γονεὺς νὰ διδάξῃ καὶ νὰ συνηθίσῃ αὐτὸ εἰς τὴν ἀναγνώρισιν τῶν σφαλμάτων του, ἀργότερον δὲ καὶ εἰς τὴν ἐξομολόγησιν τούτων ἐνώπιον τοῦ γονέως, ἀπὸ τὸν ὁποῖον νὰ ζητῇ καὶ τὴν συγχώρησιν, ἣν δέον νὰ ζητῇ καὶ παρὰ οἰουδήποτε ἄλλου, εἰς ὃν τυχὸν ἔπταισεν. Καὶ τοῦτο διὰ νὰ προπαρασκευασθῇ τὸ παιδί μελλοντικῶς διὰ τὸ Μυστήριον τῆς Μετανοίας καὶ ἐξομολογήσεως ἐνώπιον τοῦ ἱερέως, συντρίβων κατὰ τὸν τρόπον τούτον τὸν ἐγωϊσμόν του.

Ἀλλὰ τὸ καθήκον τῶν γονέων δὲν ἐπερατώθη μὲ τὰς ἐπιμόνους ταύτας ἐντὸς τοῦ οἴκου τοῦ προσπαθείας τῶν συμβουλῶν καὶ ἐπιβλέψεων του. Παρίσταται ἀνάγκη αἱ καλαὶ αὐταὶ ἀρχαί, διὰ νὰ καρποφορήσουν, νὰ καταστοῦν παραστατικώτερα.

Πρέπει ὁ γονεὺς ὅταν ἐνεργῇ τοὺς περιπάτους

στὲρα εἶναι τὰ ἑξῆς:

1.—*Ἡ ὑπὸ τὴν αἰεσιν τῆς Πολιτείας ἀντικανονικὴ εἰσαγωγή τοῦ Γρηγοριανοῦ Ἑμερολογίου, ἡ ὁποία διέσπασε τὴν ἐνότητα τῆς ἐκκλησίας τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ ἐδημιούργησε σάλον ἱερῶσιον, τοῦ ὁποίου νὰ κῆρυκα κλυδωνίζοντ τὸν σκόφος αὐτῆς.*

2.—*Ἡ ὑπὸ τῶν Δικαστηρίων ἀθρόα ἐκδόσις διαζυγίων.*

Ἐνῶ ὁ Νόμος τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ κηρύττει «οὓς ὁ Θεὸς συνέτευξεν ἄνθρωπος μὴ χωριζέτω» καὶ ὥς μόνον λόγον διαζυγίου ἀναγνώριζει τὴν ἀθέτησιν τῆς συζυγικῆς πίστεως, ἄθεοι ὑπουργοὶ ἐπήφρισαν νόμους, διὰ τῶν ὁποίων καὶ δι' ἓνα ἀκόμη πταῖνισμα, ποὺ δημιουργεῖ τὸ ἀσυμβίβαστον τοῦ χαρακτῆρος διαλύονται γάμοι, ὁ δὲ Ἐπίσκοπος τυφλοῖς ὁμῶς καλεῖται νὰ προσυπογράψῃ τὴν ἀπόφασιν τοῦ πολιτικοῦ δικαστηρίου τοῦ ὁποίου μέλη δὲν ἀποκλείεται νὰ εἶναι καὶ μασόνοι. Βάσει τοιούτων νόμων χιλιάδες γάμοι Ὁρθοδόξων Ἑλλήνων διελύθησαν, οἱ δὲ ἀρχιερεῖς εἰσέπραξαν τὰ πλούσια δικαιώματα τῆς ἐκδόσεως διαζυγίων καὶ ἐθώπευσαν τὰς γενειάδας των, καθ' ἣν στιγμὴν ἐκ τοῦ Ἀδου ἀκούονται οἱ ἀναστεναγμοὶ τῶν πεπεδημένων, οἱ ὁποῖοι κραυγάζουν· ἀλλὰ ποῦ αὐτὶ ἀρχιερεῖς διὰ νὰ ἀκούσῃ τὴν κραυγὴν των: «κατὰρα σὲ ἐκείνους ποὺ μᾶς διέλυσαν». (ἀκολουθεῖ)

του, καὶ τὰς οἰκογενεῖας καὶ κοινωνικὰς του σχέσεις νὰ μὴ ξεχνᾷ νὰ ἔχῃ μαζί του καὶ τὸ παιδί. Εἰς τὴν ἐξωτερικὴν αὐτὴν ζωὴν τοῦ παιδιοῦ θὰ δοθοῦν πλείοσι εὐκαιρίαι, διὰ νὰ ὁμιλήσῃ ὁ γονεὺς πρὸς αὐτὸ παραστατικώτερον ἐπὶ τῶν ὅσων ἐδιδάχθη κατ' οἶκον. Κυρίως δὲ θὰ δοθῇ ἀφορμὴ νὰ ἐμπνεύσῃ εἰς τὸ παιδί αἰσθήματα πατριωτικὰ καὶ κοινωνικά, ἅτινα περισσότερον θὰ ἐγκολπωθῇ τοῦτο εἰς τὸ εὐρύτερον ἀπὸ τὴν οἰκογένειάν του περιβάλλον καὶ ἐφ' ὅσον διατελεῖ πλησίον τοῦ γονέως του.

Πρέπει ὁ γονεὺς ἐπίσης ὅτε ἐκκλησιάζεται, νὰ προσλαμβάνῃ μεθ' ἑαυτοῦ καὶ τὰ τέκνα του, διὰ νὰ διαφωτίσῃ αὐτὰ μὲ ποῖον σεβασμὸν καὶ εὐλάβειαν πρέπει νὰ ἴστανται εἰς τὸν ἱερὸν ἱκεῖνον χώρον τῆς Ἐκκλησίας, ἐπεξηγῶν συνάμα εἰς αὐτὰ κατὰ τὴν ἐπιστροφὴν του εἰς τὸν οἶκον του αἱ τὰ κυριώτερα μέρη τῆς ἀκολουθίας, ἀπαντῶν μὲ ὑπομονὴν καὶ πειστικότητα εἰς ὅλας τὰς περιέργους ἐρωτήσεις των.

Ἐτέρα σοβαρὰ μέριμνα τοῦ γονέως εἶναι ἡ παρακολούθησις τοῦ παιδιοῦ εἰς τὰς παιδικὰς του συναστροφάς. Ὁ συγχρωτισμὸς του μετ' ἄλλων παιδιῶν ἀμφιβόλου ἀνατροφῆς δυνατὸν νὰ δημιουργήσῃ δυσάρεστα ἐπακολουθήματα. Τὸ παιδί ἐξακολουθεῖ ἀκόμη καὶ μετὰ τὴν καλὴν ἀγωγὴν τοῦ σπιτιοῦ νὰ δέχεται εἰς τὴν εὐπλαστον διάνοιάν του καὶ τὰς ἀντιθέτους ἐντυπώσεις, ἀπὸ τὰς ὁποίας ἐνδεχόμενον νὰ βλαφθῇ μεγάλως. Αἱ αὐταὶ ἐπίσης βλάβαι, καὶ μεγαλύτεραι ἀκόμη, ἐπέρχονται ὅταν τὸ παιδί ὀδηγῇ εἰς τοὺς κνηματογράφους καὶ τὰ θέατρα ἢ ἄλλας ἀντιχριστιανικοῦ περιεχομένου κοσμικὰς συγκεντρώσεις, ὧς εἶναι αἱ χορροπερίδες, αἱ θορυβώδεις διασκεδάσεις καὶ ἄλλαι, μετὰ τῶν ὁποίων συγκατατάσσομεν τὰς ὁργιώδεις ἐκείνας, αἵτινες λαμβάνουν χώραν ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τοῦ Τριωδίου μέχρι καὶ τῆς καθαρᾶς Δευτέρας, καὶ εἰς ἃς ἀναμιγνύουσιν τὸ ἄθρον παιδί εἰς τὰς μεταμφιέσεις καὶ χοροὺς καὶ ἀκατανόμαστα ὄργια, διὰ νὰ δηλητηριάσουν τὴν παιδικὴν του ψυχὴν ἀνεπανορθώτως.

Καὶ τέλος τὴν ὥραίαν ταύτην προσπάθειαν τῆς καλῆς ἀγωγῆς τοῦ παιδιοῦ πρέπει νὰ ἐξακολουθήσῃ καὶ κατὰ τὴν σχολικὴν ζωὴν τούτου ὁ γονεὺς. Κατὰ τὰς ἀπὸ τὸ Σχολεῖον ἐλεύσεις τοῦ παιδιοῦ νὰ ἐρωτᾷ τοῦτο μετὰ προσοχῆς περὶ τῆς ἐν τῷ σχολείῳ ζωῆς, περὶ τῶν τυχόν συμβάντων ἐν αὐτῷ, καὶ ἀπὸ τὴν ὅλην του ἐπιδεικνυομένην συμπεριφορὰν του νὰ προσπαθῇ νὰ διακρίνῃ τὴν ἐπίδρασιν, ἣν ἔχει ἐπ' αὐτοῦ τὸ Σχολεῖον. Νὰ ἐπισκέπτεται ἐπίσης καὶ τὸ Σχολεῖον συχνά καὶ νὰ ἐρωτᾷ τὸν διδάσκαλον περὶ τῆς προόδου του εἰς τὰ γράμματα, ἀλλὰ καὶ περὶ τοῦ πῶς ἐκδηλοῦται τὸ παιδί εἰς αὐτό, ἐξάγων ἐξ ὅλων τούτων τῶν πληροφοριῶν του καὶ ἐκ τῆς ψυχολογίας του, ἀνάλογα συμπεράσματα διὰ τὴν λήψιν, ἐν περιπτώσει δυσάρεστον ἐξελίξεως τοῦ παιδιοῦ, τῶν ἐνδεικνυομένων μέτρων.

Καὶ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ὁ γονεὺς, προσέχων

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ ΕΙΣ ΜΙΑΝ ΑΝΩΝΥΜΟΝ ΕΠΙΣΤΟΛΗΝ

Μετὰ βαθυτάτης συγκινήσεως καὶ συντριβῆς καρδίας παρηκολούθησε τὰς Ἁγίας ἡμέρας τῶν Παθῶν τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ πᾶς εὐσεβὴς χριστιανός.

Τὰ συναισθήματα διεδέχοντο ἄλληλα καὶ πολ-
λάκις δάκρυα ἐπλημμύριζαν τοὺς ὀφθαλμούς, τὰ ὁ-
ποῖα ἐξεδήλουν τὸν μέγαν πόνον τῆς καρδίας ἐμ-
πρὸς εἰς τὴν ἀθωότητα τοῦ Πάσχοντος Σωτῆρος καὶ
εἰς τὴν ἀμαρτωλότητα καὶ ἐνοχλὴν τῶν ὑπὲρ ὧν ἔ-
πασχεν Οὗτος.

Αἱ ψυχαὶ ὄλων ἐξήτουν ἐνίσχυσιν πρὸς ἀπαλλα-
γὴν ἐκ τοῦ φόρου τῆς ἀμαρτίας καὶ σωτήριοι τῆς
ψυχῆς ἀναγέννησιν.

Εἰς λόγος παρηγορίας, ἄλλος ἐγερτήριος καὶ ἔ-
τερος μὲ φῶς ὁδηγοῦν πρὸς τὴν ὁδὸν τῆς μετανόιας
ἠκούετο εἰς τοὺς Ἱεροὺς Ναοὺς πρὸς τὰ διφῶντα
διὰ λόγον πλήθη τῶν πιστῶν, ἐκ μέρους τῶν Ἀ-
γίων Ἀρχιερέων καὶ τῶν εὐλαβῶν κληρικῶν καὶ ἱε-
ροκλήρων ἀπευθυνόμενος.

Τὸ Θεῖον κήρυγμα εἶναι τὸ κύριον καθήκον τοῦ
Κληρικοῦ, ὅστις εἶναι διάδοχος τῶν Θεοκλήρων Ἀ-
ποστόλων τῶν διαδραμόντων τὴν ὑφήλιον ἅπασαν,
ἵνα μεταδώσῃ τὰς σωτηρίους ἀληθείας τῆς χρι-
στιανικῆς πίστεως καὶ σωθῇ ἡ ἀνθρωπότης δι' αὐ-
τῶν.

Εἰς τοῦτο τὸ καθήκον πιστὸς καὶ γὰρ, κατὰ τὰς
Ἁγίας ταύτας ἡμέρας τῶν Παθῶν τοῦ Κυρίου μου,
Οὐδὲν τυγχάνω δοῦλος καὶ ὑπηρετῆς, ἔσπευσα μὲ
ὅσας εἶχον δυνάμεις νὰ συμπορευνηθῶ μετὰ τῶν
χριστιανῶν μας καὶ νὰ ἀπευθύνω πρὸς αὐτοὺς λό-
γους σωτηρίους καὶ ψυχοφελεῖς.

Τὴν Μεγάλην Τρίτην, εἰς τὴν βραδυνὴν ἀκολου-
θίαν τοῦ Νημφίου, μὲ ἰδιαιτέραν χαρὰν μετέβην εἰς τὸν
ἐν Καραβῇ Περαιῶς Ἱερὸν Ναὸν τοῦ Εὐαγγελισμοῦ
τῆς Θεοτοκου καὶ προσευχήτην μετὰ τοῦ εὐσεβοῦς
ἐκκλησιασματος τοῦ Ναοῦ τούτου, τὸ ὁποῖον διακρί-
νει ὁ ἐνθερμος ζήλος καὶ ἡ ἀφοσίωσις πρὸς τὴν θρη-
σκίαν καὶ τὸν Ἱερὸν ἡμῶν ὑπὲρ τῆς Ὁρθοδοξίας
Ἀγῶνα.

ᾠμίλησα πρὸς τοὺς χριστιανοὺς μὲ ἀγάπην καὶ
μὲ πόθον νὰ τοῖς μεταδώσω ὅ,τι ἠσθάνομην καὶ ἐ-
πίστευον. Τὸ θέμα τῆς ὁμιλίας μου ὑπῆρξεν ἐπίκαι-
ρον καὶ περιστρεφέτω γύρω εἰς τὴν ἀμαρτωλὸν γυ-
ναῖκα τὴν ἀλείψασαν μὲ μῦρα τοὺς πόδας τοῦ Ἰη-
σοῦ καὶ γενομένην δεκτὴν μετὰ συμπαθείας ὑπὸ
τοῦ ἐλθόντος εἰς τὸν κόσμον σῶσαι ἀμαρτωλοὺς Σω-
τῆρος παρὰ τοῦ Ὁποίου ἔλαβε τὴν ἄφεσιν τῶν ἀ-
μαρτιῶν τῆς.

Εὐχαριστήμενος διότι ἐπετέλεσα τὸ καθήκον μου
καὶ διότι ἐπίστευσα, ὅτι ἐπέτυχον νὰ εὐχαριστήσω
τοὺς χριστιανοὺς μας καὶ νὰ τοὺς ἀνακουφίσω τό-
σον, ὅσον καὶ ἐγὼ καὶ εὐλογῶν τοὺς πάντας μετὰ

εἰς τὰς ἐκδηλώσεις τοῦ παιδιοῦ κατὰ τε τὴν νηπια-
κὴν καὶ σχολικὴν του ἡλικίαν, θὰ κατορθώσῃ νὰ
ἐμφυτεύσῃ εἰς αὐτὸ τὰ ἀπαραίτητα διδάγματα, διὰ
τὴν ἀντιμετώπισιν τῶν κινδύνων τῆς ἐφηβικῆς ἡλι-
κίας, περὶ ὧν ὡς καὶ περὶ τῆς ἀγωγῆς ταύτης θὰ
ἀσχοληθῶμεν ἐν τῷ Δ'. μέρει τοῦ παρόντος. (Ἀκο-
λουθεῖ τὸ Δ' μέρος).

πατρικῆς ἀγάπης ἀνεχώρησα ἐκ τοῦ Ναοῦ.

Μετ' ὀλίγας ἡμέρας λαμβάνω τὴν κάτωθι ἀνυ-
πόγραφον ἐπιστολήν:

Περαιεύς, τῇ 22 Μαρτίου 1950

Σεβασμιώτατε,

Χθὲς τὸ βράδυ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν Εὐαγγελι-
στρίας, εἰς τὸν λόγον σας εἶπατε ὅτι εἰς τὸν Μω-
σαϊκὸν Νόμον δὲν ὑπῆρχεν μετάνοια.

Ἐγὼ γνωρίζω ὅτι ὑπῆρχεν καὶ μαρτυροῦν τοῦτο
τὰ ἐξῆς χωρία τῆς Ἁγίας Γραφῆς.

Λευϊτικὸν Ε' 5

» Κστ' 40

Λευτερονόμιον Δ' 29

Νεεμία Δ' 6—7

Νεεμία Α' 9—10

Ἀλλὰ καὶ ἡ προσευχὴ τοῦ Βασιλέως Μανασῆ,
τὴν ὁποίαν ἀναγινώσκουμεν εἰς τὸ Μεγάλον Ἀπόδει-
πνον μαρτυρεῖ τοῦτο, διότι λέγει «.....Ὅτι ἔθου
μετάνοιαν δικαίοις τῷ Ἀβραὰμ καὶ Ἰσαάκ..... ἀλλ'
ἔθου μετάνοιαν ἐμοὶ τῷ ἀμαρτωλῷ.....»

Κατόπιν τούτων δὲν γνωρίζω πῶς συμβιβάζεται
ὁ λόγος Σας πρὸς ταῦτα.

Διατελῶ μετὰ τοῦ προσήκοντος σεβασμοῦ

Ἐνας Παλαιοσημερολογίτης

Ἀληθῶς ἡ ἐπιστολὴ αὐτὴ μὲ ἐξένισεν, πλὴν
συνεχάρην, μονολογῶν, τὸν ἀνώνυμον ἐπιστολογρά-
φον, διότι παρουσιάζεται ἄριστος μελετητὴς τῶν
Ἀγίων Γραφῶν, ἀλλὰ καὶ τὸν κατεδίκασα ὡς στε-
ροῦμενον τοῦ θάρρους τῆς γνώμης του, πρᾶγμα
ὅπερ μαρτυρεῖ ἡ ἀπουσία τῆς ὑπογραφῆς του.

Μόλις ἀνέγνωσα τὴν ἐπιστολήν ταύτην, ἐνεθυ-
μήθην ἐν γεγονὸς τοῦ παρελθόντος, τὸ ὁποῖον ἀνα-
φέρω διὰ νὰ φθάσω εἰς τὴν ἀπάντησιν, τὴν ὁποίαν
θὰ πρᾶπη νὰ δώσω εἰς τὸν ἀνώνυμον ἐπιστολο-
γράφον.

Ὁ ἀείμνηστος Ἱεροκλῆς Βλαχάκης, ὁμιλῶν ποτὲ
εἰς ἀκροατήριον πολυπληθέστατον μὲ θέμα «Τὰ Αἴ-
τια τῆς Ἀρνήσεως τῆς υπάρξεως τοῦ Θεοῦ» ἤρchi-
σεν ἀποτόμως καὶ ξηρῶς μὲ τὰς λέξεις.—Δὲν ὑπάρχει
Θεὸς—καὶ ἀμέσως ἐσταμάτησε διὰ νὰ ἀρχίσῃ μετὰ
ἀπὸ ὀλίγα δευτερόλεπτα. Τὸ ἀκροατήριον ἔμεινε
κατάπληκτον μέχρις οἷου συνέχισεν ὁ διαπρεπέστα-
τος καὶ δεινότατος Ἱεροκλῆς μὲ τοὺς λόγους.—Εἴ-
πεν ἄφρων ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ οὐκ ἔστι Θεός—καὶ
προχωρῶν ἐνεθουσίασε τὸ ἀκροατήριόν του μὲ τὸν
ὑπέροχον λόγον του· πλὴν ὅταν ἐτελείωσεν ὑπῆρχαν
καὶ οἱ καταφερόμενοι κατ' αὐτοῦ ὅτι ἐκήρυξεν ὅτι
δὲν ὑπάρχει Θεός.

Παρόμοιον συνέβη καὶ ἐν προκειμένῳ. Ὁμιλῶν
περὶ τῶν κρινόντων τὸ διάβημα τῆς ἀμαρτωλοῦ γυ-
ναίκος, ἥτις ἀπετόλμησεν νὰ πλησιάσῃ τὸν ἀναμάρ-
τητον ἢ βεβοηρωμένην, εἶπον: Τὴν κατέκριναν
διότι δὲν ἐγνωρίζαν τὴν δύναμιν τῆς μετανόιας καὶ
τὸν σκοπὸν τῆς ἐλεύσεως τοῦ Σωτῆρος. Μήπως δὲν
ὑπῆρχεν εἰς τὸν Μωσαϊκὸν Νόμον μετάνοια; Ὑπῆρ-
χεν, ἀλλ' αὐτοὶ προσεποιούντο ἄγνοιαν:

Αὐτὰ εἶπον καὶ ὁ ἀνώνυμος ἐπιστολογράφος,
ἴσως οὕτω ἀντιληφθεὶς τὴν στιγμὴν αὐτὴν τὴν ἐκ-
φρασὴν ταύτην, ἀφῆρσε τὸ μήπως καὶ τὸ ἐρωτη-
ματικὸν καὶ ἐκράτησε εἰς τὸν νοῦν του τὸ δὲν ὑπῆρ-

ΔΙΗΓΗΜΑ ΕΚ ΤΟΥ ΓΑΛΛΙΚΟΥ

Ἡ ΠΑΛΑΙΑ ΕΙΚΩΝ
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ'.

Ἡ ΠΑΝΑΓΙΑ ΤΟΥ ΡΑΦΑΗΛ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἡρῆσες πολύ, τῷ εἶπεν ὁ Παῦλος. Ἐχὼ νὰ σοὶ ἀναγγεῖλω μίαν εἰδῆσιν καὶ ἂν δὲν ἦρ-
χεσο θὰ ἤρχομην ἐγὼ νὰ σὲ εὖρω.

—Μίαν εἰδῆσιν; Ἀλλὰ ἐγὼ ἐπίσης σοὺ φέ-
ρω μίαν καλὴν εἰδῆσιν,

—Θὰ ἐπανεύρωμεν τὰς 40 χιλιάδας φράγ-
κα μας.

Εἶναι βέβαιον, ἀγαπητέ μου, ὅτι θὰ κερδί-
σωμεν 80 ἢ 100 χιλιάδας.

Καὶ ὁ Λουδοβίκος τῷ διηγήθη λεπτομερῶς
τὴν ἱστορίαν τῆς εἰκόνης καὶ τὰς πλουσίας ἐλ-
πίδας, τὰς ὁποίας τοῦ ἔδωκεν ὁ ζωγράφος.

Ὁ Παῦλος κατ' ἀρχὰς ἤκουε πάντα ταῦτα
μὲ νωθρότητα. Δὲν τὰ ἐπίστευε καὶ ἦτο μᾶλλον
ἀνυπόμονος νὰ διηγηθῇ ὁ ἴδιος ἢ περίεργος νὰ
ἀκούσῃ τὸν ἀδελφόν του. Ὅταν ὁμως ἐβεβαιώ-
θη ὅτι ἡ προσφορὰ τῶν 80 χιλιάδων φράγκων
ἐλέγετο μετὰ πεποιθήσεως καὶ σπουδαιότητος
ἡλλαξε θέσιν καὶ διάθεσιν, ἐσηκώθη καὶ ἐστη-
ρίχθη εἰς τὸν ἄγκωνά του καὶ προσηλώσας
τοὺς ὀφθαλμούς του ἐπὶ τοῦ ἀδελφοῦ του τὸν
παρεκάλεσε νὰ τοῦ ἐπαναλάβῃ δις τὰ λεχθέν-
τα ὑπὸ τοῦ κ. Ρίβη περὶ τῆς ἀξίας τῆς εἰκόνης
καὶ τῆς πιθανότητος τῆς πωλήσεως ὑπὸ ὅρους
ἐπωφελεστάτους. Ἐλησμόνησε δὲ ὅλως τι ἔ-
μελλε νὰ εἴπῃ αὐτός, ὅταν ἤκουσε καὶ ἐνόησε
ὅλα, ὥστε ἠναγκάσθη ὁ Λουδοβίκος νὰ τὸν
ἐρωτήσῃ εἰς τί ἐστήριζε τὴν ἐλπίδα τῆς ἀνακα-
λύψεως τῶν 40 χιλιάδων φράγκων.

Αὐτὴ εἶναι εὐτυχία ἐπὶ ἀμφίβολος ἀπεκρίθη
ὁ Παῦλος, ἀλλ' ἄκουσον· σήμερον, μόλις ἐξη-
μέρωσεν, εἰς ἐνωματάρχης ἦλθεν ἐπίτηδες νὰ
μὲ ἴδῃ διὰ νὰ μοῦ ζητήσῃ πληροφορίας περὶ
τῆς κλοπῆς, ἧς ἐγενόμενα θύματα, Ὁ γνωστός
μας ἄνθρωπος ὅστις ἀπέθανεν ἐδῶ πρό τινων

κεν εἰς τὸν Μωσαϊκὸν Νόμον μετάνοια.

Θὰ ἦτο ἀστεῖον νὰ ἔφθανέ τις εἰς τόσῃν ἀστο-
χίαν προκειμένου περὶ ζητημάτων, τὰ ὁποῖα καθ' ἑκάστην ἐπαναλαμβάνομεν ἄλλοτε προσευχόμενοι,
ἄλλοτε κηρύττοντες καὶ ἄλλοτε νουθετοῦντες.

Πάντως δὲν παραλείπομεν νὰ εὐχαριστήσωμεν
τὸν ἐπιστολογράφον ἔστω καὶ ἀνώνυμον, διότι μᾶς
ἔδωκε ἀφορμὴν νὰ γράψωμεν τὰς γραμμὰς αὐτάς,
αἱ ὁποῖα θὰ ὑπενθυμίσουν εἰς τοὺς ἀναγνώστας τὸν
ὁραῖον δρόμον τῆς Μετανοίας, ἀποῦ μάλιστα ὁ Θεὸς
Παῦλος ἐπὶ τῇ Ἀναστάσει τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ
προτρέπει ἡμᾶς νὰ ἀρχίσωμεν μίαν καινούργιαν ζωὴν.

«*Ἵνα ὥσπερ ἠγγέθη Χριστὸς ἐν νεκρῶν διὰ τῆς
δόξης τοῦ Πατρὸς, οὕτω καὶ ἡμεῖς ἐν καινότητι
ζωῆς περιπατήσωμεν*» ἥτις ζωὴ μόνον διὰ τῆς με-
τανοίας δύναται νὰ ἀρχίσῃ, ἀποῦ δι' αὐτῆς ἀποβάλλ-
εται ὁ παλαιὸς ἄνθρωπος καὶ δίδεται ὁ νέος.

† Ὁ Διαυλείας ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΣ

ἡμερῶν, εἶχε προδοθῇ ἀπὸ ἑγγραφᾶ, τὰ ὁποῖα
εὗρον εἰς τὰ ἐνδύματά του καὶ ἀπὸ ἄλλας ἐν-
δείξεις, ὅτι ἦτο ἀρχηγὸς τῶν κλεπτῶν, οἵτινες
ἐπὶ μακρὸν ἠνώχλουν τὴν χώραν. Θὰ γεῖνῃ
λοιπὸν λεπτομερεστάτη ἔρευνα εἰς ὅλας τὰς
γωνίας καὶ τοὺς μυχοὺς τοῦ δάσους καὶ εἰς ὅ-
λα τὰ σπήλαια τοῦ ὄρους. Ἡ δικαιοσύνη ἔθεσε
πάραυτα ἐπὶ τὰ ἵχνη των τάγμα χωροφυλάκων.

Εἰς τὸν ἐνωματάρχην εἶπον πᾶν ὅτι ἐγνώ-
ριζον. Πιστεύω ὅτι αἱ ἐνέργειαι τῆς δικαιοσύ-
νης δὲν θὰ ἀποβῶσιν εἰς μάτην.

—Οἱ κλέπται θὰ συλληφθῶσιν ἴσως· ἀλλ'
εἶναι πολὺ ἀμφίβολον ἂν θὰ λάβωμεν ὀπίσω
τὸ κιβώτιόν μας.

—Διατὶ ὅχι; Μία εὐτυχία ὥς καὶ μία δυ-
στυχία δὲν ἔρχεται χωρὶς νὰ ἐπιφέρῃ καὶ ἐτέ-
ραν. Ἐχὼ πολλὰς ἐλπίδας, ἀφ' ὅτου εἶδον ὅτι
ἡ τύχη ἐστράφη ὑπὲρ ἡμῶν.

—Ἀγαπητέ μου ἀδελφέ, εἶπεν ὁ Λουδοβί-
κος, ἃς ὑψώσωμεν τὰς σκέψεις μας ὑψηλότερον
καὶ ἃς μὴ ὀμιλῶμεν πλέον περὶ τύχης. Εἰς ὅλα
ταῦτα πρέπει νὰ βλέπωμεν τὸν δάκτυλον τῆς
Προνοίας. Ὁ Θεὸς ἀφ' οὗ μᾶς ἐδοκίμασεν, ἤδη
μᾶς παρηγορεῖ. Ἴσως εὐδοκήσῃ νὰ μᾶς ἀνυ-
ψώσῃ καὶ νὰ μᾶς φέρῃ εἰς θέσιν ἀνωτέραν ἐ-
κείνης, εἰς ἣν εὕρισκόμεθα πρό τῆς δυστυχίας.
Εἰς τὴν ἀγαθότητα μόνον τοῦ Θεοῦ πρέπει νὰ
στηρίζωμεν τὰς ἐλπίδας ἡμῶν.

Εἶσαι πάντοτε φρονιμώτερος ἀπὸ ἐμέ, ἀγα-
πητέ Λουδοβίκε, σὺ δὲ μόνος μοὶ ἐμπνέεις ὅλας
τὰς καλὰς σκέψεις. Ἐ! καλὰ! συμφωνῶ μετὰ
σοῦ· ὅλη ἡ εὐτυχία μας κεῖται εἰς τὰς χεῖρας
τοῦ Πατρὸς μας τοῦ ἐν τοῖς οὐρανοῖς.

Ἐπειδὴ εἶσαι τόσον καλὰ διατεθειμένος
καλῇ μου ἀδελφέ, θέλεις νὰ κάμωμεν τώρα ἕνα
συμβιβασμόν, ὅστις θὰ εἶναι ὅλως πρὸς ὄφε-
λός σου; Συμφωνοῦμεν, ἂν λάβωμεν ταυτο-
χρόνως χρήματα καὶ ἀπὸ τὴν εἰκόνα καὶ ἀπὸ
τὸ κιβώτιον, νὰ διαθέσω ὅπως θέλω ἐγὼ μὲν
τὰς 40 χιλιάδας τοῦ κιβωτίου, σὺ δὲ τὰς 80 χι-
λιάδας τῆς εἰκόνης;

—Δέχομαι καὶ θὰ ἀκολουθῶ πάντοτε τὰς
συμβουλάς σου εἰς τὴν χρῆσιν τῆς περιουσίας
μου.

—Ἐγὼ, ἐξηκολούθησεν ὁ Λουδοβίκος, σκέ-
πτομαι νὰ δώσω ἐν μέρος τῆς περιουσίας μου
ἵνα ἐπιδιορθωθῇ ἡ Ἐκκλησία τῆς Παναγίας
τῆς Καλῆς Ὁδοῦ. Εἰς τὸ ἐκκλησιδῖον τοῦτο
εὐρώμεν ἄσυλον· εἰς τοὺς πόδας τῆς Παρθένου
ἐκοιμήθη τὸν γλυκὺν καὶ ἀναπαυτικὸν ἐκείνον
ὑπνόν, ὅστις ἐπέθηκε βάλαμον εἰς τὴν πλη-
γὴν σου· πρό τοῦ θυσιαστηρίου τῆς προσευχή-
θην διὰ σέ, καὶ ἠσθάνθην νὰ εἰσδύῃ εἰς τὴν
καρδίαν μου ἀκράδαντος πεποιθήσεως περὶ τῆς
θεραπείας σου. Αὕτη σὲ ἰάτρευσε καὶ αὕτη τέ-
λος ἠδόκησεν, ἵνα τὸ ὁμοίωμά της ἀποκαλυ-
φθῇ ἐν τῷ μέσῳ τῆς στενοχωρίας μας, ὅπερ ἐ-
γένετο εἰς ἡμᾶς πηγὴ ὑπάρξεως ἐντίμου καὶ
πλουσίας.

(Τὸ τέλος εἰς τὸ ἐπόμενον)

Γεγονότα καὶ Κρίσεις

ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

Κατὰ τὰς ἡμέρας τῆς Μ. Ἑβδομάδος οἱ Ἅγιοι Ἀρχιερεῖς περιήλθον ὅλους τοὺς Ἱερὸς Ναοὺς Ἀθηνῶν Πειραιῶς κηρύσσοντες ἐπὶ τῶν ὑποθέσεων τῶν ἡμερῶν καὶ ἐπισχόντες τοὺς πιστοὺς.

Τὸ Μ. Σάββατον δ' Ἅγιος Διαουλίας μετέβη εἰς Θήβας διὰ τὴν ἑορτασμόν τῆς Ἀναστάσεως.

Τὴν Κυριακὴν τοῦ Θωμᾶ δ' Ἅγιος Χριστιανουπόλεως μετέβη καὶ ἐλειτούργησε εἰς Ἱερὸν Ναὸν Εὐαγγελιστρίας νήσου Σαλαμίνος.

Ὡς προαναγγείλαμεν τὰ Παραστήματα Μανεδονίας ἐπισυνέβη δ' ἡμέτερος θεολόγος κ. Σταῦρος Καραμήτσος. Οἱ καρποὶ τῆς περιουσίας ὑπῆρξαν πλούσιοι. Ἐπίσης καὶ τὸ Παράρημα Χαλκίδος ἐπισυνέβη ἡμέτερος ἀδελφὸς καὶ ἔμεινε κατενθουσιασμένος ἀπὸ τὴν ἀγάπην καὶ τὴν στοργὴν τῶν ἀδελφῶν.

Κατὰ τὰς ἡμέρας τῶν ἑορτῶν τοῦ Πάσχα διενεργήθη πλουσία φιλανθρωπικὴ κίνησις. Οὕτω μᾶς ἀπεστάλησαν στοιχεῖα διὰ τὰς ἐξῆς διανομὰς. Ὁ Ἱερὸς Ναὸς Ἁγίου Παύλου (Παλαιᾶς Κοκκινιάς) διένειμε τὸ ποσὸν 1.053.000, ὁ δὲ Ἱερὸς Ναὸς τοῦ Ἁγίου Φιλίππου Πειραιῶς τὸ ποσὸν τῶν δραχμ. 1.662.000.

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῶν ἑορτῶν τοῦ Πάσχα ἀπηύθυνε θερμοτάτην ἐγκύκλιον δημοσιονομικὴν ἐν κυρίῳ ἄρθρῳ τοῦ παρόντος περιοδικοῦ.

Τὸ Φιλόπτωχον Ταμεῖον τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Εὐαγγελιστρίας Καραβῆ, ἀκολουθὸν εὐγενὲς ἔθιμον καὶ ὡραίαν παράδοσιν τοῦ ἀειμνήστου πατρὸς Μαρτυρίου, διένειμε εἰς 100 καὶ πλέον ἀπόρους οἰκονομίας τρόφιμα καὶ λοιπὰ πασχαλινὰ εἶδη, συνολικῆς ἀξίας 2.800.000 δραχμ.

Ο ὍΡΙΑΜΒΟΣ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

Ἐχομεν ὑπ' ὄψιν μας κύριον ἄρθρον τοῦ περιοδικοῦ «Ἀντίκας» τεύχους Ἀπριλίου. Εἰς αὐτὸ ἐκτίθεται ὁ ἐπιτελεσθεὶς ὁρίαμβος τοῦ «Λέματος ἱκαναπαιτισμοῦ». Ἡ ὅλη ἐπιτυχία ἀποδεικνύει διὰ μίαν εἰσέτι φορὰν ὅτι ἡ Ἐκκλησία ἐδρίσκεται πλησίον τοῦ λαοῦ καὶ ὅτι εἶναι ἡ μόνη δύναμις, ἥτις δύναται νὰ ἐργασθῇ ἐπιμελῶς χάριν Αὐτοῦ. Αὐτὸ ἀκριβῶς διασθανόμεθα καὶ ἡμεῖς ὅταν συνιστῶμεν τὴν Ἐρώσιν ἐπὶ τοῦ πεδίου ὅμως τῶν παραδόσεων καὶ τῶν κανόνων τῆς Ἐκκλησίας.

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ

Καθίσταται γνωστὸν ὅτι ἡ προαναγγελθεῖσα διὰ Κυριακὴν τῶν Μυροφόρων ἐπέκταται ἀφ' ὧν καὶ ἀπόρων παιδιῶν τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Κατηχητικῶν ἡμῶν Σχολείων ἀναβάλλεται διὰ τὴν Κυριακὴν τῆς Σιμαρείτιδος 24ην Ἀπριλίου Ὁρθόδοξον ἡμερολόγιον ἔ. ἔ. ἐπειδὴ δὲν κατέστη δυνατόν ἡ ἐν γένει προετοιμασία καὶ ἡ ἐξαίρεσις τῶν ἐνδυμάτων λόγῳ τῶν ἑορτῶν τοῦ Πάσχα.

Ἐκ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου

ΟΡΘΟΚΣΕΥΤΙΚΟΝ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ

Ἡ «Φωνὴ Ὁρθοδοξίας» διωργάνωσε ὁρθοκσευτικὸν βιβλιοπωλεῖον, διὰ τὴν ἐξυπηρέτησιν τῶν ἀναγνωστῶν καὶ παντὸς πιστοῦ.

Εἰς τὸ ἐν λόγῳ βιβλιοπωλεῖον δύναται νὰ εὕρῃ τις οἰονδήποτε ὁρθοκσευτικὸν βιβλίον ἐπιθυμεῖ. Οἱ ἐν Ἀθήναις καὶ Πειραιεὶ δύναται νὰ τὸν ἐπισκεφθῶσιν. Οἱ δὲ ἐν ἐπαρχίᾳ δύναται δι' ἐπιστολῆς νὰ παραγγέλωσιν ὅτι δῆποτε ἐπιθυμοῦν.

Ἐν τῷ βιβλιοπωλεῖῳ ὑπάρχουν «Ἀποστολικὴ Σαγγήνη» καὶ τὰ ἀσκητικά «Ἐργαία τοῦ Σύρου».

Ἀπευθύνετε: Οσιώτατον Μοναχὸν Καϊσάριον Γαμβρούλιαν Βιβλιοπωλεῖον «Φωνῆς Ὁρθοδοξίας» Στὰ Φέξη 72 Ἀθήναι.

Ο ΚΙΝΑΥΝΟΣ ΕΠΙ ΘΥΡΑΙΣ - ΓΡΗΓΟΡΕΙΤΕ

Ἡ ἐφημερὶς ἀναγράφει πολλὰ δραματικὰ ἐπεισόδια καὶ πολλὰς αὐτοκτονίας, μὲ αἰτίαν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, τὸν σαρκινὸν ἔρωτα, ὅστις ἢ διέφθειρε πτωχὰς νεάνιδας ἢ περιέπλεξε εἰς φαίδρα ἐπεισόδια ἀνοήτους μαθητείας. Ὁ τροφεὺς δὲ ὅλων αὐτῶν τῶν σιγητῶν εἶναι συνήθως ὁ πνευματογράφος ἢ τὸ διεφθαρμένον περιοδικόν, ἅτινα διὰ τῶν αἰσχυρῶν παραστάσεων ἐξάπτουν καὶ ἐξωθοῦν τὴν νεότητα. Ἡ χρηματικὴ βουλμία τῶν πνευματογράφων ἔφθασε εἰς τὸ σημεῖον νὰ διακομαδῇ τὴν Ἱερὰν ὑπὸθεσιν τοῦ Γολγοθᾶ καὶ νὰ παρουσιάσῃ ὡς ἐρωτικὸν τύπον τὴν Μαργαλητὴν καὶ ὅλα τὰ ἱερὰ πρόσωπα.

Καὶ ὅμως τὸ Κράτος δ' ἐντεταλμένος αὐτὸς φρουρὸς τῆς λαϊκῆς ἀξιοπρεπείας καὶ τῶν ἀρετῶν ἡθῶν τῆς Πατρίδος μας, σιωπᾷ ὡδὲνα ἔλεγχον ἀσκειῖ ἴσως δὲν ἐνδιαφέρεται καθόλου διὰ τὸν κίνδυνον ὁ ὅποιος ὑποφώσκει δὲν ἐνδιαφέρεται διὰ τὸ ρόητρον τῆς Ἑλληνικῆς οἰκονομίας, ἢ ὅποια ἀποτελεῖ τὴν κυτταρικὴν μονάδα τῆς Πατρίδος μας δὲν ἐνδιαφέρεται διὰ τὴν ἡθικὴν ὕλην τῆς νεότητος ἐπιθυμεῖ ἴσως νὰ πλουτίσῃ τὰ νοσηλευτικὰ ἱδρύματα καὶ νὰ αὐξήσῃ τοὺς τροφίμους τῶν φυλακῶν καὶ τῶν τῶν φρενοκομείων. Ἔργα ὅπως τὸ φέρον κὸν τίτλον «Ἐμπόριον Σαρνός», τί ἄλλο ἐπιδιόκουν παρὰ τὴν ἀποσύρθησιν;

Ἀλλὰ ἔάν τὸ κράτος δὲν ἐνδιαφέρεται δι' ὅλα αὐτὰ πρέπει νὰ ἐνδιαφερῇ ἡ οἰκονομία καὶ ἡ Ἐκκλησία. Ἀνάγκη ἡ Ἐκκλησία. Τὸ ὅτι δύναται τὸ ἀπέδειξε κατὰ τὴν ἐξέδωσιν τοῦ «Λέματος». Πρέπει λοιπὸν νὰ ἐνδιαφερῇ.

Οἱ γονεῖς ποὺ κινδυνεύουν τὰ παιδιὰ τους ἄς ἐπαρστανθῶσιν ἄς καταξοχίσουν τὰ παιδὶ καὶ τὰ διεφθαρμένα περιοδικὰ ἄς δημιουργήσουν ἐπεισόδια, τὰ ὅποια νὰ προκαλέσουν τὴν προσοχὴν τῶν νομιωμένων ἄς ἀποδείξουν ὅτι ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς εἶναι ἀγρυπνὸς φύλαξ τοῦ Θεσσαυροῦ του.

ΑΝΑΓΓΕΛΙΑΙ ΔΙΑ ΠΑΝΗΓΥΡΕΙΣ

ΝΑΩΝ ΚΑΙ ΣΩΜΑΤΕΙΩΝ

1) Τὴν 23 Ἀπριλίου τ. ἔ., ἡμέραν Σάββατον πανηγυρίζει ὁ ἐν Κηφισίᾳ Ἱερὸς Ναὸς Ἁγίου Γεωργίου. Κατ' αὐτὴν θὰ παρῇ Ἀρχιερεὺς.

2) Τὴν Κυριακὴν τοῦ Τυφλοῦ 1 Μαΐου τ. ἔ. πανηγυρίζει ἡ Ἱερὰ Μονὴ ἐν Παιανίᾳ τοῦ Πατρὸς Ἀνακλίου. Ἐπίσης καὶ κατ' αὐτὴν θὰ παρευρεθῇ Ἀρχιερεὺς. Οἱ προσκυνηταὶ θὰ μεταφερθῶσιν δωρεὰν δι' αὐτοκινήτου τῆς Μονῆς ἐκ Παιανίας.

3) Τὴν Δευτέραν 2 Μαΐου τ. ἔ., πανηγυρίζει ὁ ἐν Ἀμαρουσίῳ Ἱερὸς Ναὸς Ἁγίου Ἀθανασίου. Κατ' αὐτὴν θὰ παρῇ Ἀρχιερεὺς.

4) Τὴν Κυριακὴν τοῦ Παραλύτου 17 Ἀπριλίου, ἑορτάζει τὸ Σωματεῖον «Αἱ Κοινωνοὶ τοῦ Πόνου». Θὰ γίνῃ Λειτουργία μετ' Ἀρχιερέα εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Κοιμήσεως Θεοτόκου (Ταμπουριῶν).

Ὅπου κύβος καὶ χαρτοπαίγνιον, ἐκεῖ ὄρκοι καὶ φιλονεικίαι καὶ ἐπιθυμίαι φιλοχρηματίας, καὶ ὁ διάβολος παρστώς ὁφάτως, ἐξάπτων τὴν μανίαν, μεταθέτει τὰ χόρηματα πότε μὲν εἰς τὸν ἕνα, πότε δὲ εἰς τὸν ἄλλον, διὰ νὰ σύρῃ τοῦτον εἰς ἐπαρεὶν διὰ τὴν νίκην καὶ τὸ κέρδος, ἐκείνου δὲ νὰ φέρῃ εἰς λύπην καὶ ἐκνευρισμὸν διὰ τὴν ζημίαν καὶ τὸ χάσιμο.